

NÓGRÁDI LAPOK ÉS HONTI HIRADÓ

POLITIKAI, TÁRSADALMI S KÖZGAZDÁSZATI HETILAP.

Előfizetési ár:

Egész évre 6 frt. Fél évre 3 frt. Negyed évre 1 frt 50 kr.

Egyes szám ára: 15 krajczár.

Előfizetheti csupán a kiadóhivatalban lehet B.-Gyarmaton.

Előfizetési pénzek, reklamációk és hirdetések a kiadóhivatalhoz intézendők.

A lap szellemi részére s a nyilttérre vonatkozó minden közlemények a szerkesztőhöz küldendők.

Hirdetések díja: három hasábos petítősor 5 kr. — Nagyobb és többszöri hirdetések jutányosan eszközöltnék.

Bélyeg minden beíratásnál 30 kr.

Nyilttér garmond sor: 20 kr.

B.-Gyarmat, december 20.

Nógrádvármegye tisztújító közgyűlése.

A tisztújítás megtörtént. — A jövő ciklus tisztikarának megalakítása igen sokakat vonzott a székvárosba. Nagy számban láttuk itt a távol és közel vidék bizottsági tagjait, hogy, miként ezt egy szellemes államférfi megjegyzé, résztvegyenek a k e n y é r m e z e i ú t k ö z e t b e n. Ebből két fontos tanulságot vonhatunk le; az egyik az, hogy a vármegye oly tisztikart ohajtott megalakítani, a mely a vármegyének nem hoz szegényt a fejére; a másik az, hogy a közönség még most is szilárdan ragaszkodik ősrégi intézményéhez a megyei autonómiához.

A közgyűlés lefolyásáról a következőket írhatjuk: Gr. Degenfeld Lajos főispán a tisztújító közgyűlést d. e. 10 órakor megnyitván, a jegyzőkönyv hitelesítésére Hottovinszky Karoly, Simko Frigyes és Sréter Alfréd urakat kérte fel. Ezután azon szomorú esetről értesíté a vármegye bizottságát, hogy Huszár István, vármegyének egyik jeles férfinak, aki életének legnagyobb részét a közügyeknek szentelvé, a jobblét honába elköltözött, indítványozza tehát, hogy a megye közönsége jelesünk elhunytát fájdalommal vegye tudomásul. Elhunyt Huszár István emléke a legközelebbi közgyűlésen fog jegyzőkönyvbe vétetni, mivel ezen közgyűlés tisztán csak a választások megejtésére volt egybehíva.

Igen ünnepélyes jelenet volt az, midőn Seitovszky János alispánunk fényes díszmagyar ruhában ülő helyéről felemelkedett, s a maga és tisztársai nevében a 6 évi mandátumot letette. Hat éve mult — úgymond — hogy ő és a tisztikar a megye ügyeinek kormányzatára a t. bizottságtól megbízatást nyert; nem mondható, hogy ezen hat év minden zaj nélkül mult volna el, de a tisztikar távol tartva magát — minden mozgalomtól, — iparkodott hivatásának és kötelességének pontosan és lelkiismeretesen megfelelni. Azon érzéssel és tudattal teszi le a mandátumot, hogy ez lesz az utolsó választás, de azon reményben él, hogy bárha változni is fog a közigazgatás rendszere, az újabb kísérletnek Nógrádvármegye tisztikara jó multjánál fogva oka nem leend. Széplőtenül adja tehát át a vármegye jelvényét, a pecsétet és kéri a vármegye közönségét, hogy őt és a tisztikart jóindulatában és jó akaratában megtartani kegyeskedjék.

Az alispán leköszönő beszéde után felállt Szontagh Pál, s reflektálva az alispán szavaira, melyek szerint a a tisztikar, hagyományos szokás szerint, mandátumát

letette, kifejezte azt, hogy a tisztikar a megye közönségének bizalmával újra meg lesz tisztelve; van azonban a tisztikarnak oly tagja, ki 22 évig fáradhatatlan szorgalommal, kitartással és becsületességgel szolgálta a vármegyét, ez Pajor István, aki hajlott koránál fogva most már végleg visszavonul a közszolgálatról. Indítványozza, hogy e jeles férfinak, jegyzőkönyvi elismerés fejeztessék ki. Pajor István meghatóltan és szép szavakban köszöntö meg a magas állású férfit rokonszenves nyilatkozatát s a vármegye közönségének eme elhatározását.

Szontagh Pálnak egyhangulag elfogadott indítványa után az alispán és a tisztikar félre vonulván, a főispán a tisztújítást megnyitá, a tisztújítás tartamára jegyzőül Tihanyi Ferenczet, tisztí ügyészül Steller Antalt jelölvé ki.

Megalakítottat ezután a kijelölő bizottság és pedig gr. Czebrán László indítványára a bizottság részéről megválasztattak: Szontagh Pál, Szilárdy Ödön és Szilassy Béla, a főispán részéről kinevezettek: gr. Gyürky Ábrahám, br. Rozner Ervin és Laszkary Gyula.

A kijelölő bizottság fél óra múlva, élén a főispánnal megjelenvén, a főispán előadja, hogy a kijelölő bizottság az alispánságra Seitovszky János eddigi alispánt jelölté ki. A kijelölés hosszan tartó eljenzéssel fogadtatott, s a főispán részéről gróf Czebrán László, Hanzély László és Török Zoltán felkértek, hogy a kijelölésről Seitovszky Jánost értesítsék s őtet a vármegye termébe hívják be.

Alig telt el néhány perc, Seitovszky János a küldöttséggel megjelent s Tihanyi főjegyző előolvasása után a hivatalos esküt letette.

A hivatalos eskü letétele után Seitovszky János igen szép székfoglaló beszédet tartott, kifejezvé, hogy felettébb megtisztelő reá nézve a vármegye közönségének ujjában nyilvánuló bizalma, melyet szíve mélyéből köszön meg s állását a multak tanulságaival és a jövő reményeivel foglalja el. Az alispán beszédét hosszasan tartó eljenzés követte.

Ezekután a főispán bejelenti, hogy a főjegyzői állásra egyedül Tihanyi Ferencz eddigi főjegyző, az árvaszéki elnöki állásra egyedül Pongrácz György, a tisztifőügyész állásra egyedül Steller Antal eddigi főügyész pályáztak. Nevezett tisztviselők egyhangulag és eljenzések között megválasztattak.

Ezt követték a többi kijelölések. Úgyanis a főleki járási főszolgabírói állásra Plachy József, a szirikira Veres János, a gácsira Sza Bal Antal, a losonczi Csonka Zsigmond, a szécsényire Baross Árpád, a nógrádira Balás Ferencz jelöltettek. Plachy József, Veres János, Szakal Antal, Csonka Zsigmond, Baross Árpád és Balás Ferencz megválasztott főszolgabíroknak jelentettek ki. A b.-gyarmatjárási főszolgabíroságra jelöltettek: Baintner Arnold, Hanzély Márton és Dr. Hermann Károly. Húsz választó által a szavazás megejtése

kérletén, a főispán a szavazást elrendelte. Minthogy azonban dr. Hermann Károly pályázati kérvényét visszavonta, a szavazás a megmaradt két jelöltre: Baintner Arnold és Hanzély Mártonra ejtetett meg.

Szavazatszedő bizottsági elnökül: Dessewffy Ottó, tagokul Szakal Barna és Posztóczy Iván kértettek fel.

A szavazás egész rendben lefolyván, annak felolvas tartama után a közgyűlés megnyitattik, s Dessewffy Ottó bejelenti az eredményt, miszerint beadott összesen 230 szavazat, melyből Baintner Arnoldra esett 179, Hanzély Mártonra 51, s így Baintner Arnold 128 szótöbbséggel b.-gyarmatjárási megválasztott főszolgabírónak jelentett ki.

Közben a főjegyző, az árvaszéki elnök és tisztifőügyész a hivatalos esküt leteszik.

A pénztárnoki állásra egyedül Baintner Ottó eddigi főpénztárnok pályázván s jelöltetvé, ezen állásra Baintner Ottó választott meg.

Majd az árvaszéki ülnökökre került a sor. Tudvalévő, hogy a három ülnöki állásra négyen: Török Sándor, Horváth Danó, Fölkel Károly eddigi ülnökök s Fajnor Sándor pályáztak. A kijelölő bizottság első helyen Török Sándort jelölté ki. A kijelölés ezen formája ellen többen óvásukat fejezték ki. A főispán azonban, utalván a kijelölő bizottság jogkörére és arra, hogy a jelölés tekintetében a bizottság amaga eljárását indokolni nem tartozik, a jelölést fentartotta s Török Sándort megválasztottnak jelenté ki.

A második helyen jelöltettek Horváth Danó és Fajnor Sándor. A két jelölt között a szavazás megejtetvé, a beadott 203 szavazatból Horváth Danóra 116, Fajnor Sándorra 81 esett, s így Horváth Danó 35 szótöbbséggel megválasztott.

A harmadik helyen jelöltettek: Fölkel Károly és Fajnor Sándor. A szavazás meglehetősen izgatottsággal folyt s az eredmény az lett, hogy a beadott 211 szavazatból Fajnor Sándor 126-ot, Fölkel Károly 85-öt nyert, s így Fajnor Sándor 41 szavazattöbbséggel választott meg.

Br. Jeszenszky Sándor, aki a kumulatív jelölést kívánta volna, ezen választás ellenében felebbezést jelentetett be.

Az első aljegyzői állásra két pályázó volt, névszerint Nagy Mihály eddigi nógrádjárási szolgabíró és Veres Ernő (herencesényi.) A kettő közül Nagy Mihály egyhangulag megválasztott.

A második aljegyzői tisztségre egyedül ifj. Farkas Ferencz eddigi második aljegyző jelentkezén, — nevezett megválasztottnak jelentetett ki.

Árvaszéki jegyzőül szintén csakis Gonda Károly eddigi jegyző pályázott s megválasztott.

T Á R C Z A.

Kis hija, hogy kritikus nem lettem.

Irtá Mikszáth Kálmán.

A jó Isten tudja, mire van nekem teltségem. Annyi bizonyos, hogy ez a cím furesának látszik az olvasó előtt: „kis hija, hogy kritikus nem lettem.” Mintha a zerge mondaná magáról: „Majdnem jager lett belőlem.”

De olyan az élet, ezer furesaság szövi át. S kivált az újságíró, mint háborus időben a katona, egy egész évre való élményen esik keresztül mindennap.

Vagy kilencz éve lehet, hogy a „Pesti Hirlap”-ba dolgozom. Ah, hogy tovaröppent az a nap, mikor először ütem mostani asztalomhoz s a szerkesztő rám nézett hidegen, közömbösen: „Hát önre mit bizzak? Próbálkozzék meg a hirovattal!” Nem volt bennem valami nagy bizalma. Akkor még fiatalok voltunk én is, a lap is. Pláne a lap, egészen a gyermekéveit élte, épen akkor ment át a fogzásra, a csikó-fogai elhulltak s ujak nőttek helyette.

Kilencz év sok idő egy ember életében, de hát még egy lapéban! Több mint száz kötet barnállik a polczokon, a miket mind mi irtunk össze! Istenem, mennyi tenger betű! S e tengerben mennyi esemény eltemetve.

Ha úgy délutánonként néha unalomból lapozgatok bennök, hogy elétárol a mult, aranyos porral behintve. Csak kilencz esztendőről van szó s mégis mintha már a mult század elavult pergamentjei között turkálnék. Minden lapról emlékezetembe villan valami — apró diadalok, apró örömek, apró keserőségek. Aprók, de igazak.

Most bent ülök a parlamentben (mert az ócska nagy íróasztal, a mely mellé kilencz év előtt telepedtem, oda is elvitt engem), de az országot rázkódtató politikai viharokra vissza nem tudok gondolni oly borzongva mint a mi bárányfelhőinkre.

Ah, milyen rettenetes nap volt az, mikor a Ghyecz Kálmán halálát hoztuk szép kövér betűkkel, meleg

hangu nekrológgal. Kített magáért a reporter, kivált styláris szempontból: az egész közleménynek csak az az egy baja volt, hogy az öreg Ghyecz maga is elolvasta jó egészséggben. Leverten, szemlesítve jártunk az utcákon. Maga a „gyilkos” reporter — hetekig nem mert mutatkozni.

De bezzeg megdobbant szívem a kevélységtől, ha egy-egy olyan közleményre fordítok, a hol „mi” hoztuk az első értesítést. Sok van olyan. Tarkán műsolyog le az elsárgult papírról. . . Ni, ni, ez meg itt egy cikk még a szegény Kakujay Gyula tollából.

Ő vezette a közgazdasági rovatot. Jöszivü becsületes fia volt, de én mindig azzal boszantottam, hogy rossz nemzetgazda. Erről folyt az örökös disputa.

Gyenge testalkatába belekötött valami nyavalya és elvitte. Derék jó öregünk (mert „jó öreg”-nek hittuk) szépen elaludott örökre, egy tavaszi hónapnak épen az utolsó napján.

Persze, hogy én ezt is felhasználtam argumentumnak:

— Hát nem mondtam mindég, hogy nem spekulatív szellem. Ha még huszonnégy óráig húzza a betegséget, fölvehette volna a jövő havi fizetését is.

Vig atmoszphera van a redakeziókban. Ott még a halált is kifigurázzák. Nem is jár az oda gyakorta. Hogy a lánglelkű költőért: Reviczky Gyuláért mégis bekopogtatott az idén, talán az az oka, mert ő maga váltig hívogatta a verseiben. Nem jó a halálnak udvarolni.

Az őskorban, t. i. a legrégebb évfolyamokban furesa dolgokat látna a mai olvasó. Képeket.

Képeket e hatalmas lapban, mely ma az egész országot előzönlí s a legkiválóbb intelligencia szükségleteit elégíti ki. Hja, fiatal korában Deák Ferencz is verbekeket fogdosott.

Ugy van, képekkel jelentünk meg, minden héten kettő jött s ezeknek az én barátom Pulszky Károly volt a mesterük. Ő válogatta ki s irta hozzájuk a szöveget. Egyszer a Hogarth választási képei jelentek meg. Egy egész ciklus; eleven mozgalmas csoportok, tömördek alakokkal. Pulszky Károlynak egy délután el kellett sürgösen mennie a redakezióból, rám bízta a Hogarth képet.

— Ird meg, kérek, helyettem.

— Nem értek én fiam a képekhez, a mikben te olyan nagy szakértő vagy.

— Ejh, irj, amit akarsz. Néhány sort. Valami se hideget, se meleget. A szövegnek meg kell lennie.

Szétesaptam a begömbölyített kartont a fél kezemen s amit laikus szemekkel egy pillanatra láthattam a képen, leirtam ilyen formán: „Választók jönnek a falvakból, a kikel az uton elfognak a kortések s viszik a koresmákba, a hol különböző pártok tanyái vannak. Az „Oroszlány” koresma kapujánál a szobaleány áll s olvassa a napi, vagy talán inkább az éjjeli bevételeit. A háttérben az elmaradhatatlan katonaudvarló kacsingat rá s nyujtja feléje a kezét stb.”

Röggelre így jelent meg a képszöveg. Bezzeg nagy haraggal csörtegett fel Pulszky Károly.

— Hol jártal iskolába? — kérde zordonan, szemrehányón.

— Rima-Szombatban, Selymeczbányán. De mért kérdezed?

— Nem a Brockhaus Lexicon számára, ne félj. Csak azt akartam megtudni, hogy hol nevelik olyan rosszul a fiatakságot.

— Mi bajod? Nem értelek.

— Kompromittáltál, szerencsétlen! Bolondokat irtál a képről.

— Hiszen mondtam, kérek hogy nem értek hozzá.

— De ki hitte volna a tudáshány ilyen rettenetes mértékét! Botrány! A közönség nekem fogja tulajdonítani az egész sületlenségeit, mert névtelenül jelent meg s a többieket én irtam.

— Bele nem halsz te abba!

Mind nagyobb-nagyobb dühbe jött az én tisztelt barátom, csapkodott a kéziratokkal és hadonászott a kezeivel.

— Nem szobaleány az, te balek, hanem Anglia alakja, ki a pénzt olvassa, a mibe a választások kerülnek. De neked persze fogalmad sincs az allegóriákról. Nem baka az, (Oh ungyárt megpukkadok mérgemben) nem katona az, hanem a római pápa a tierával fején, a ki Anglia felé nyujtja kezét.

Nemsokára feljött az öreg Pulszky Ferencz is, akinek elpanaszolták a nagy lapsust. Az öreg úr közömbösen mondá:

Az alügyeszi állásra a kijelölt bizottság Hatiser János és Dessewffy Elek jelölték. A szavazás megkezdésén, a beadott 172 szavazatból Dessewffy Elek 87, Hatiser János 85 szavazatot nyert, így Dessewffy Elek két szavazattal többeséggel lett meg.

Végül a 7 járási szolgabíróra került a sor, a közfelkiáltással megválasztottak: Okolicsányi Manó, Básthy Béla, Zubovich István, Mártonfalvy Gyula, Rákóczy István, Szontagh Antal és Plachy István.

Végül a főispán által a kinevezés alá eső tisztikar alakított össze és pedig, tisztifőorvossá kinevezetett Dr. Kacsóvich Gyula eddigi főorvos, járási orvosokká a felső járásokba: Dr. Plichta Soma, az alsó járásokba: Dr. Földi Ferenc; alszámvevő: Horváth László, állatorvossá a losonczy járásba: Kanta Jenő.

A tisztí állások betöltése után a főispán tiszteletbeli főjegyzőnek kinevezte: Kovács Ferenc losonczy kir. körjegyzőt és Beniczky Árpádot: tiszteletbeli aljegyző: Molnár Istvánt; tiszteletbeli főügyészekké: Parkas Ferenc és Balázs József balassagyarmati László István és Gellén Endre losonczy, Tresztyánszky István szécsényi és Plachy Gusztáv szirákai ügyvédek; tiszteletbeli alügyészekké: Hatiser János volt alügyész, Szabó Pál losonczy és Kovács József füleki ügyvéd. Tiszteletbeli főlőszolgabíróvá: Balázs István; tiszteletbeli főorvosokká: Dr. Plichta Soma országos egészségügyi tanácsos, Dr. Ehrenreich Lajos, Dr. Bach József és Dr. Bogdán Mihály; tiszteletbeli járási orvosokká: Dr. Perényi Gábor, Dr. Svarcz István és Dr. Neuman Henrik. Tiszteletbeli alszámvevő: Földi Károly; tb. szolgabírákká: Fekete Lajos és Krassák Ferenc; tb. állatorvosokká: Auerhammer János, Gaal Lajos és Brauner János.

Megalkottattak: az állandó választmány, egészségügyi bizottság, közkórházi bizottság, jegyzői szigorló bizottság, jogügyi bizottság, loavató bizottság, nyugdíj bizottság, számvizsgáló bizottság, szabályrendelet bizottság, és a sorozó bizottságok, melyeknek helyettes elnökei a b.-gyarmati járásban: Tihanyi Ferenc, a szécsényi járásban: gr. Pejacevich Arthur, a füleki járásban: Szilárdy Odón, a szirákai járásban: Posztóczy István, a losonczy járásban: Gróf Czebrán László, Losoncz r. t. városban: Pokorny Gusztáv, a gácsi járásban: Madách Aladár, a nógrádi járásban: Rosenbach Sándor. Megválasztottak az árvaszéki köllagok, s szavazatlalok után a központi választmány, melynek tagjai lettek:

Andreánszky Gábor báró, Balázs József, Czebrán László gróf, Degenfeld Lajos gróf, Dessewffy Ottó, Fajnor Sándor, Fáy Albert, Fáy Árpád, Hanzély László, Huszár László, Jeszenszky Sándor báró, Kacsóvich Lajos, Komjáthy Anselm, Kövy Tivadar, Laszkáry Gyula, Pajor István, Plachy Gyula, Pokorny Gusztáv, Pulszky Ágost, Reményi Károly, Rosenbach Sándor, Rosner Ervin báró, Simkó Frigyes, Sréter Alfred, Szabó János, Szilárdy Odón, Szontagh Pál, Tersztyánszky István, Tihanyi Ferenc és Török Zoltán.

Ugyancsak szavazatlalok után, elhalt Huszár István helyébe, közigazgatási bizottsági tagul egyhangulag Hanzély László kir. tanácsos s szirákterületi országgyűlési képviselő választott meg.

Végül tekintettel azon körülményekre, hogy Török Sándor vármegyénk közszolgálatában fiatal korától fogva egész mostanáig mindenkor hasznos és önzetlen tevékenységet fejtett ki, s csak hajlott korának tulajdonítható, hogy a sok tevékenységgel járó s fiatalabb erőt igénylő árvaszéki elnökségi tisztséghez jogigényét már a jó

egyvetéris érdekében sem tartotta fenn; tiszteletbeli helyettes árvaszéki elnöknek nevezett ki? A közgyűlés d. u. 3 órákor ért véget.

Alispáni jelentés.

(Folytatás.)

A rendőr igazgatás körében, mint számtalan verekedés s botrányos esendzavarásnak egyik fő tényezőjét, a már minden korlát nélkül özömlő tánczvigalmakat beszüntetendőknek s azok engedeltyezését rendeletileg szabályozandóknak találtam; mely ezen intézkedésemet kellő ellenőrizhetőség céljából hivatos értesítőnk útján közzététetni is rendellem.

Tűzrendészetünk körében folytonos haladás észlelhető, ami az önkéntes tűzoltó egyletek folyton szaporodó alakulásában nyilvánul; mégis hatályosabb biztosítókat csak is vármegyei szabályrendeletünk előszözlével nyerhetend, melynek egybe állításával még ez évben elkészülhetni reménylek. A már több helyen életbe lépett önkéntes tűzoltó egyleteknek sajnos az elmúlt rövid időszak alatt is sok esetben volt alkalmuk a bőszt elemmel küzdeni s ember baráti önfeláldozó tevékenységükkel a közönség s hatóságok elismerését kiérdemelni.

Május hó elsőjétől—október hó elsőjéig 60 tűzesetről érkezett bejelentés, melyek oka 46 esetben ismeretlen, 6-nál gyújtás 4-nél gondatlanság 3-nál véletlen s egy esetben villám csapás volt. A tűz esetek kárösszege 89524 frt 26 krban lón kitüntetve, melyből 86300 forint biztosítva volt. Ezen kedvező eredményt örvendetes jele annak, hogy közönségünk mind inkább megbarátkozik a biztosítás eszméjével, ami szomorú közgazdasági viszonyaink között nem méltányolható eléggé.

A legkisebb kár összege 21 frt s a legnagyobb 32545 frt volt, mely utóbbi a szupataki tűzkárosultak terhére esik kiknek javára a könyör adományok gyűjtése vármegyére szerte folyamatban van.

Az évi termés eredményének feltüntetésére szükségletlen lenne kétes értékű statisztikai adatok felsorolása bocsátkoznom akkor, midőn a melyen tisztelt közgyűlésnek majdnem minden tagja tájékozva van annak szomorú eredményei felől. Igaz ugyan, hogy egyes határok e tekintetben kivételes kedvező helyzetben voltak, de a nagy átlag közepén alóli természettel kénytelen kötelezettségeinek megfelelően.

Telemes károkat okoztak ez évben a jégverések, itt ott nagy záporok általában a hernyók eddig alig észlelt mérvű pusztítása, s Szécsény vidéken június hó 16-án a sáska fajhoz tartozó Calloptenus italicus, melynek terjedésével szemben a közérő kirendelését is szükségesnek találtam s csakis ekként sikerülhetett azt aránylag kis területre korlátozni s ott megsemmisíteni. Minden esetre szükséges lesz azonban, hogy gazdáink kikeletkor ezen veszélyes állapot fejlődésének a kint járt vándor tanár útmutatása szerint lehetőleg gátat vessenek. A phyloxera pusztítása miatt ujabbban is 9 község területe helyezettett zár alá, mellyel azok száma 95-re emelkedett.

(Folytatása következik.)

Iparügyek.

A b.-gyarmati ipartestület havi rendes gyűlését f. hó 10-én tartotta meg.

A ki kedves élénk leírásokat hozott naponként az „Országházból”. Ez volt lapunkban a safrány.

Egy napon csak nekem esik Légrády Károly:

— Tudod mit gondoltam? Bemehetnél ma a házba s megírnád Török helyett a karczolatot.

— Furcsa ötleteid vannak. Érték is én ahhoz!

— Próbáld meg!

Addig nógattál, ösztököltél, hogy meglettem az ő kedvéért, inigiem aztán apródonként ott rekedtem, hozzászóltam a karczathoz, hová most a földszintről is szeretettel nézek fel mindennap. Mert hiába, aki egyszer megköszölte az újságírói kenyeret, edes az annak öröke.

Ami a huszárnak a szeretője, lova és mundaája együttvéve, az nekünk a lóp. A fészkek, ahol csipogni kezdünk, ahol a szárnyunk megnőtt. Meleg az és puha is, bár kietlennek gondolná a közömbös szemlélő. Ma sem érzem én magam otthon sehohol a világban, csak ennél a füstös ócska asztalnál, a Pesti Hirlapnál, Áldja meg az Isten, ezt az öreg asztalt!

Íme, ez annak hű története, hogy műkritikák helyett a karczolatírásba bonyolódtam. Pedig egy hajszál híja volt már, hogy nem lettem tudóssá a Hogarthképek révén.

No de nem—panaszokdom; így is elég jól ütött ki. A t. Házzól irt tudósítások gyorsan tették ismertté a nevemet.

Ha ugyan azok tették; mert furcsa a közönség. Engedjék meg, hogy elpanaszoljam...

Nemrég vidéken bemutatnak egy tanárnak.

— Igen, igen, — mondja tündőve — emlékszem, olvastam már a nevét...

— Hol is csak? Hol is csak?...

Türelmetlenül mohón keresgél emlékei közt, egy párszor megütögetve tenyerével a homlokát, mintha mondaná: „Edes eszem, ne kötelek.”

Végre vidáman kurjantott.

— Aha, emlékszem már, hol olvastam a nevét.

— Ugyan hol?

— A „Függetlenségben” volt, hogy egy forintot tettett adni a Göczl kardjára.

En bizony nem emlékeztem már rá. De az sohase megy ki többé az eszemből, hogy voltaképen memmit ér nekünk az a titulus: „Is mert nevű írók.”

A f. évi november hó 12-től szegődötletti tanoncok valamint a felszabadultak is munkaadóikkal együtt a gyűlés elé lettek idézve, hogy a szegődötletek és szabadtások az előjáróság előtt önnepélyesen hirdettesse nek ki. Kommerell Gyula elnök úgy a szegődötlettel, mint a szabadtított tanonczokhoz buzdító és lelkesítő beszédet tartott, melynek megtörténtével az előjáróság a szegődötleteket és szabadtásokat tudomásul vette.

A szolgabírói hivatal a testület tudomására hozta, hogy Seemüller János a szűcs mesterségre iparengedélyt váltott. Ezzel kapcsolatban Kommerell Gyula elnök jelent, hogy Kohn Gábor helybeli lakos ellen panasz emeltetett, hogy a szűgyártó mesterséget igazolvány nélkül gyakorolja. miert is őt az elnökség elé idézte. Ez alkalommal kiderült, hogy Kohn Gábor igazolvánnyal rendelkezik, csak a testület tagjai közé nem volt felvéve. Ez alkalommal kéri az előjáróságot, hogy Kohn Gábor, mint szűgyártó mestert a testület tagjai közé vegye fel. E jelentés alapján az előjáróság Kohn Gábor a testület tagjai közé felvette.

A szolgabírói hivatal az alispáni hivatalnak, mint II.-od fokú iparhatóságnak közli azon végzését, melyben a szolgabíró utasítja, hogy az iparigazolványok kiváltását, valamint azon körülményt, hogy minő okmányok alapján adatott ki az igazolvány, minden egyes esetben az ipartestület tudomására hozza. A II. fokú hatóság ezen végzése egy oly bajt orvosol, melyet az ipartestület már régen szeretett volna orvosolni, de a szolgabírói hivatal a testület ez ügyre vonatkozó kéréseit rendszeresen figyelmen kívül hagyta. Ezen másodfokú végzésben az alispáni hivatal elutasítja az ipartestületet a Goldmann Benjamin és König Sándor ellen a szolgabírói hivatalhoz beadott panaszával azon indok alapján, mert az ipartestület az említettek iparigazolványai ellen felelőzést jogával nem élt. Az ipartestületnek a szolgabírói hivatalhoz beérkezett panaszát nem volt felelőzés, mert az iparengedély kiadása és az arra vonatkozó okmányok egyik esetben sem lettek közölve az ipartestülettel. Az ipartestület a szolgabírói hivataltól épen a felelőzés alapján képezhető szolgabírói végzés és az engedély kiadására szolgáló okmányok áttételét kérte, a mi azonban nem történt meg. Ennélfogva az előjáróság azon határozatot hozta, hogy ezen másodfokú végzésnek a másodfokú hatóság helyesebb informálása alapján feloldása és a szolgabírói hivatalra nézve azon utasítás kéressék, hogy a nevezettek iparengedélyre vonatkozó okmányok és az I. fokú hatóság végzése az ipartestülethez haladéktalanul tétessék át.

Kommerell Gyula elnök jelenti az előjáróságnak, hogy Rusznák Adolf szobafestő mester, Reisz Sándor és König Sándor óris mesterek a 10 frt belépési díj nem fizettek be, miert is végrehajtás végett a szolgabírói hivatalhoz lettek áttelve. Az elnök ezen intézkedését az előjáróság tudomásul vette.

Fel lett olvasva a nagymélt. kereskedelemügyi Miniszter úrnak leirata, melyben tudatja az ipartestülettel, hogy a f. év október 5-én megtartott szakértekezletre az ipartestületeket csak azért nem hivta meg, mert az által az értekezlet oly tág keretet öltött volna, hogy azon gyakorlati eredményt alig lehetett volna felmutatni. Különben is az ipari érdekek képviselőit első sorban az ipar és kereskedelmi kamarákat tartja hivatalottnak. Együttal biztatja az ipartestületet, hogy ohajaival és javaslataival jövőben is keresse meg, mert a mit orvosolni és a mit okserőden javítani lehet; az elől kitérni nem fog. E leirat jelzi azt is, hogy az eddig felterjesztett kérvények az illetékes iparkamaráknak javaslattal végett ki lettek adva. Ezen leiratot az előjáróság örveudelesen vette tudomásul.

A nagymélt. kereskedelemügyi Miniszter Úr és kereskedelmi és iparkamarák szaporításával az eddigi beosztáson is változtatni szándékozik, miáltal Nógrádmegye a Besztercebányán felállítandó kamarához lenne csatolva. E tárgyban az ipartestület előjárósága kérvénnyel járult a nagymélt. Miniszter urhoz. Kérven, hogy Nógrádmegye jövőre is a budapesti kereskedelmi és iparkamara hatásköre alatt hagyassék. Az előjáróság az elnök ezen intézkedését helyeslőleg vette tudot másul.

Végül az elnök bemutatott 17 végrehajtási jegyzőkönyvet, melyeken a testületnek mintegy 120 forint tagsági díja behajthatatlannak van feltüntetve. Az előjáróság azonban ezen díjakat nem írja le, mert reméli, hogy azok ha nem is egyszerre, de részletenként behajthatók lesznek.

Debreczeni Márton,
jegyző

A nógrádi ev. egyházmegye, Kossuth Lajos honossága ügyében, nagytiszteletű Simonidesz János egyházmegyei főjegyző által szerkesztett következő kérelmet intézett a magyar országgyűlés képviselőházához:

Tisztelt képviselőház!

A nógrádmegyei ágost. hitv. ev. esperesség, f. év decz. hava 4-én Losoncz városában tartott közgyűlése egyhangú határozata szerint, elodázhatlan és szent kötelezettségének tartván a maga részéről is csatlakozni hazánk millióinak azon méltányos és jogos kíváncsiához, mely szerint az 1879. évi 50. t.-cz. 31. szakasza Kossuth Lajos nagy hazánkfiára nézve, annak honossága ügyében a törvényhozó testület által töröltesék és ujabbal pótollassék: e szerint, nehogy rövid idő multán magyar állampolgári jogától is végkép fosztassék, s ez által e hazából mintegy örökre száműzessék az, ki e honnak legnagyobb díszé, legnagyobb büszkesége, s kire ép azért rang, faj és vallásfelekezeti különbség nélkül büszkén gondol e hon minden igaz gyermeke; de a kire ezenfelül szűkebb körben büszkén gondol egyházmegyénk is, mint kebelbeli egyik egyházának 42 év óta folytonosan világi felügyelőjére nehogy e nemes lélek, a kit rég mindnyaján magunknak vallunk, s multban és jelenben kifejtett áldott munkáiért nem egyszer áldó imánkba foglalunk, az utolsó csapás alatt, a mit ama törvény fejére mérhetne, tán leros-

— Tanulatlan mester kész hóhér. Minek biztatók rá a dolgot, úgy kell nektek.

Ezalatt apródonként az én vérem is felforr s inkább kötekedési szándékából odakiáltottam:

— De hát ha úgy van a dolog, a hogy én leírtam.

Gunyos nevetés támadt erre. Károly azonban még mérgesebb lett s nyomban szalasztá a szolgát a muzeumba angol és német Hogarth-magyazatokért.

Egy óra mulva jött meg Samu egy nagy nyaláb könyvvel.

— Hollá! Ide velők, ide velők!

Felűtik az egyiket, mely még Hogarth életében jelent meg, elkezdik olvasni hangosan. Hát egyszer csak elful a Károly hangja. Mi ez itt? Meg van ez bolondulva?

Hát bizony az egykoru magyarázó is szobalány-nak látta Anglia alakját és angol granátosnak a római pápa ő szentségét.

Nosza, hol a másik könyv? De a másik, harmadik és mindenik szakmunka csak azt erősítette meg, amit én leírtam.

Hallgatagon néztek egymásra a Pulszkyak.

Arctomat előtötte a „diadal” derűje s kevélyen lépkedtem a Pulszkyak felé, gonosz malíciával éniutve Károly vállát és dolyfós önnérzettel vetve oda:

— Okos familia vagytok ti Karscikám, — de a képekhez csak én értek.

Károlyban volt annyi szellem és taktika, hogy ő is elnevette magát és sohase haragudott többé e „felülkerekedésért”, a mely végre is nem erősít meg egyebet, mint azt, hogy a vak tyúk is talál néha buzszemet. Sőt egypárszor azóta megtette, vélem azt a tréfát, hogy mint képtár-igazgató tanácsot kért tőlem képek dolgában.

Kedves, bohókás idők voltak ezek. A redakció a győztes részére állt s erőnek erejével engem akartak küldözni a képtárlatokra műkritikusnak.

A szerkesztő így szólott jóakaratu hangon:

— Végre megtaláltuk benne, hogy mire van talentuma. Az igaz, hogy sokáig kerestük.

Végre már magam is bele kezdtem nyugodni, hogy mint „piktor-ölő” futom meg újságírói pályámat, midőn megbetegeedett az éntisztelt barátom Török Kálmán,

